

Na Ozlju gradu

August Šenoa, 1872. godine

Pred tvojim pragom pomolih se, eto,
Od svih hrvatskih prvi ti moj grade,
Davnine naše kameniti ti jade;
Da, duša veli: Tu je mjesto sveto!
Hrvatskih misli kolijevke gle prave,
Mogile eto hrvatske nam slave.

Na strmu vrhu stojiš krut, ponosit,
Ko smjela duša davnih ti vladara,
Nebeskim zvijezdama pripravan prkositi
Ponosit pitaš: »Gdje mi ima para,
Pohvalit koja može li se strana,
Ko ja što mogu - kuća Zrinskih bana?!

Kamenit oklop prsi moja krije,
Kamenita i Zrinska prsa bila,
Sveg istoga salijetala ih sila,
Al Zrinsko srce uzdrhtalo nije.
Visoko ko što strše kule moje,
Junački rod uspinjo glave svoje.

A zrinska volja kao stijena kruta,
U koju Kupa pjeneć se zabada,
Trajaše tvrda, dušmaninu ljuta:
A Zrinska drevnost cvala uvijek mlada:
A Zrinski rod ko hrast u mojoj gori
Stajaše stavan: živ ga ne obori.

Sa njegovih djela sustala bje slava:
Po svemu svijetu dično ime leti,
I mnoga carska pokloni se glava,
Sa imena tog drhće Stambul kleti:
A polubozu, svijetu svem poznati,
Tuj bjahu krotki ljudi, tuj Hrvati.

I počoh dalje u dvorane puste
U čudno carstvo starodavnih sjena.
Čuj! Kakvi zuje tajni glasi? Čuste?
Ne slaže l' strune «Jadranska sirena»?
A ona gospa do prozora eno?
Hrvatice oj prva ti - Jeleno!

Da, tu vam zipka, stol i odar bili,
Tu nicalo vam suze, smijeh i pjesme,
Iz ove gorske krepljaste se česme.
Čuj ono zvonce sa brežuljka malo,
Na molitvu to zvonce vas je zvalo.

A sada? - Sada? Pitaj hrast taj stari
Nad svodom pitaj kamenitog lava,
Oj, gdje su vaši stari gospodari
I ta hrvatska njina gdje je slava?
Da, pitaj, pitaj! - Kamen ti ne zbori.
«Gdje»? pitaj! - «Gdje» ti jeka odgovori!

I mislim, tvrdi grad će pasti na me,
Uzjario se u mom srcu plamen,
Iz grada bjegoh - ko iz grobne jame,
Goruće čelo na gol stisnuh kamen.
«A sada»? jeknuh - «pjesme, priče, bajke!»
I plakah gorko, ko na grobu majke.